

och grönt gräs växte i denna trädgård. I denna Trädgård såg jag tolf dörrar, hvarigenom menniskorna kunde komma in, men den trettonde dören var slängd. (Uti uppenbarelse Boken 21 Capitel, talas om de 12 portarna, hvilka bemärka dels de 12. Israels släkter, dels och de 12 Apostlar; men att den 13:de porten var slängd syns härnäst på, att den 13:de Apostelen Pauli lära om Försoningen är ännu för de flesta i Christenheten en hemlighet.) "Midt i trädgården var ett ganska stort träd med många quistlar, och detta träd var i toppen tregrenigt, (treenigbeten). Men quistarne woro mångfärgade, och hade olika bär. På norr sidan hade trädet swarta bär och swarta blad, men på wester sidan woro bären rosen röda och bladen hade samma färg. På somliga quistlar woro endast blommor; på norra sidan woro blommorna mörka, men på wenska sidan woro blommorna hwhita; somliga blommor woro gula och glänsande. Här tyckes wäxelsen i nordens wärd vara afbildad; kautokoino ligger på norra sidan, Jukkajärwi och Selliware, på wester sidan om den punkt, hwarifrån wäxelsen utgick. I kautokoino har Christendomens träd burit swarta frukter och må hända har redan början till Christendomens blommorna på trädets warit mörk. i kautokoino. (Fortf.)

W i t e å

Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Hopandes Röst i Öknen.

N:o 8. Augusti. 1854. 3 Årg.

Christina Selena Lars dotter från Wonnöjärwi i Selliware församling, har haft en syn den 31 Dec. 1851, hwilken syn efter Wonnöjärwis egen muntliga berättelse blifwit upptecknad af L. L. Westadius den 1:a Januari 1852.

(Fortf. från föreg. N:o)

"Men de längre quistarne på trädet hade blommor, och de kortare quistarna hade bär." (Längre quistlar äro utan twifwel sådana, hwilkas Christendom lyser mera för werlden.) "Detta trädets topp har glänsande blommor: och jag hörde trädets namn: det war äpple träd: barken på trädet war grön, som aspträds bark.

"Uti trädgården war mycket folk, ständande framför trädet: och jag war på norra sidan om trädet, (hwarest egenrättfärdighetens köld är rådande); men solen stön på trädet och på trädets frukt, och solen stön genom bären: och jag tog ett af de swarta bären, som woro på norra sidan och hörsade smaka derpå; men en röst sade: äter du dessa bär? Då blef jag förfärad, och åt det icke". (Egenrättfärdighetens frukter äro swarta, och ingalunda smaktliga, dock är det ingen i hela Christenheten, som

icke har lust, att smaka på egenrättfärdighetens frukt; **otro och förtwiflan:** Rom. 7: 8. 9. 10. 11.) "Sedan såg jag att trädets blommor och blad wignade och föll ned på marken. (Den Christendom, som utwedlar endast blommor och blad, blir icke länge beständande; det war också endast de långa quistarne, de för werlden mest synliga, som hade blommor och blad; det war en sådan Christendom, som också werlden ser och gillar; men Christendomen, som werlden hatar och förföljer, är mera beständande; det är de korta grenarne, som bära frukt. Joh. 15: 2.). "Och det felket, som stod på norra sidan om trädets, plockade de swarta frukterna i sina kärl och bbrjade gå ut genom den trettonde porten, som förut syntes vara igenläst. (Pauli Hjärfamlingas lära är alltid igenläst eller obegripelig för dem, som wilja upprätta sin egen rättfärdighet; emedan de icke förstå Guds rättfärdighet; dessa stå alltid äfwen i det wäckta tillståndet på norra sidan om det sanna winträdet eller lifsens träd; deras Christendom är under wäckelsen wisferligen ett allwarligt sträfwande och dershöre synas de wara fästade wid trädets; men deras hjertan äro icke lifwade af den värma, som kommer från nådens sol, emedan de äro beständigt utsatta för den kalla nordanwinden, det är: egenrättfärdigheten trycker dem. Och då de icke kunnat komma in genom den 13:de porten i Eden, så gå de ut genom denna port: (en blind dörr) det will säga: sedan de blifwit utmattade af egenrättfärdigheten, så öfwergefwade hela Christendomen, genom den döda tron, som följser dem ifrån den lefwande Christendomens gebit. Det har werkligen hänt mången, som en tid warit i wäckelsen,

att han öfwergefwit de Christnas sammankomster och sökt sig en annan wig till himmelen.) "Men jag (säger Stierflan) om de sluppo ut genom den porten; "äfwen jag ämnade gå ut genom denna port, men den war stängd. (Den som en gång blifwit grundeligen wäckt, kan icke så lätt anamma den döda tron).

"Men det felket, som war på westra sidan, wille icke gå ut från trädgården; utan de plockade bären, som wärte på trädets westra sida, uti sina kärl: det war en hwit nåsduk, hwaruti de plockade: men på westra sidan woro färre menniskor och färre bär; och jag gick ut genom en dörr, som war på westra gasweln, och stod på westra sidan om trädgården".

"Sedan såg jag regnbågen, som sträckte sig ifrån norr till söder; och inom denna regnbåge såg jag solen och månen: solen war på westra sidan, och månen på norra sidan. De på westra sidan warande menniskorna dansade framför solen, men de menniskor, som woro på norra sidan dansade framför månen; de som woro på westra kanten talade endast om ljuset; men de, som woro på den norra sidan talade om stoder: (Boths hustru förwanblades till en saltstod). Men solen och månen röorde sig och dansade; ibland närmade de sig till hwarandra; stundom gick månen framför solen, och åter en annan gång gick solen framför månen: så gingo solen och månen turwis framför hwarandra. En liten tid stodo de stilla på ett ställe, och åter gingo de ihop" (den ena framför den andra).

Här är förhållandet mellan förnuft och uppenbarelse emellan nåd och egenrättfärdighet, emellan känsla och be-

grepp, emellan tro och wetande, emellan hjerta och förstånd, afbildade. Enligt alla Bibel tolkares mening, är solen i bibelspråket, den lefwande Christendomens ljus, hwaremot månen betyder i bibelspråket förnufts ljus. Likasom klar insigt i nådens ordning och de höga känslorna sällan äro förenade: så har man också märkt, att den, som ofta har de höga känslorna, har mindre klar insigt; men den, som återigen har den klara insigten, saknar de höga känslorna; och just här wid lag uppkommer striden emellan förnuft och uppenbarelse, emellan tro och wetande: den, som har ett inskränkt begrepp, eller saknar förmågan att reflectera känslorna, famlar ofta i mörker och okunnighet om det rätta, emedan han icke har den urskilnings förmåga, som fordras, för att pröfwa andarna om de äro af Gudi: d. v. s. han kan icke alltid hafwa klart för sig om den eller den känslan, den eller den böjelsen, den eller den handlingen, har en god eller ond princip; han kan icke alltid göra skillnad emellan rätt och orätt uti det dagliga lifwet; deraf händer, att den, som har den klara re insigten, måste blifwa en ledare för dem, som hafwa de höga känslorna, men sakna den klara insigten, eller urskilnings förmågan. Detta är ett förhållande emellan förnuft och uppenbarelse, eller emellan tro och wetande, som ofta förekommer hos de wäktta. Men hwad är wetande utan tro? Hwad är Månen utan Sol? eller hwad är förnuft utan uppenbarelse? Månen är i sig sjelf en mörk kropp, och har insett ljus att meddela åt andra: men när solen får skina på månen, då blir månen upplyst, och har ändaöf endast ett matt sken att meddela åt andra. Såwida månen utan sol är alldeles mörk, så är

och förnuft utan uppenbarelse förörkadt, förblindadt och fördjefladt; och ett wetande utan tro, är ett falskt wetande. Dertfore måste alltid en uppenbarelse föregå i hjertat, innan den klara insigten kan uppkomma i förståndet. Men stundom händer, att känslorna försvinna, och endast wetandet, minnet af de fordua känslorna återstår, och en sådan får också snart erfara hwilken skillnad det är emellan ljus och mörker, emellan förnuft och uppenbarelse, emellan tro och wetande. Med sitt blotta wetande kan han icke blifwa salig, om och så hans wetande är ett rätt wetande; eller en sann kunskap om de andeliga erfarenheterna. Då han icke kan hafwa någon salig känsla till motwigt mot de ofaliga känslorna; så måste han antingen falla i förtwiflan, eller också måste han uppgifwa allt hopp, om salighetens winnande på den bana han under wäckelsen började, och kasta sig in i de sinliga nöjenas hwirwel, dertfor han icke under tiden får den falska upplysningen af djefwulen, att alltsammans, som han hade erfart under wäckelsen, war bara en inbillning, ett sjukdoms tillstånd i själen, eller en nervswaghet, kantske rättare hjertswaghet, som kommer af ett onödigt grubbel. De, som fallit på denna afwäg, hafwa fått igen sitt gamla förnuft, och betrakta nu sin förra wäckelse såsom en galenskap. Uti deras själ har månen gått framför solen och en total solförörkelse har inträffat, så att alla små foglar måste krypa in i sina nästen, och frukta för detta mörker. Smellertid gifwes det många, som känna sin olycksaliga sinnessämning, sedan de återgått, eller fallit af ifrån den rätta wägen: dessa hafwa ett oroligt, ondt och anklagande samwete, men kunna icke slita sig lö-

fa ifrån werlden: emedan djefwulen, den gamla syndaluftan, har fått magt öfwer dem: de lasta sig in i de werldsliga nöjernas hwirfwel, liksom för att ögonblickligen döfwa det aggande samwetet med den finliga berusningen; desfa äro de, som dansa framför månen. De hafwa icke förlorat minnet af det framfarna, och förböma sig sjelfwa, när en Christen frågar dem om deras själattstånd. Men de hos hwilka känslan öfwerlöddar, ehuru insigten eller begreppet är inskränkt, betecknas i synen med solens gång framför månen: här skymmes månen bort af solen; det är en stark tro, och litet wetande: det är en uppenbarelse utan förnuft, som, i saknad af ledare, kan urarta till swärmeri. Det bästa förhållandet emellan solen och månen är, när de stå i bredd, eller dansa omkring hwarandra, så att båda äro synliga på samma gång. De, som icke se solen, kunna icke se den smala wägen i blotta månljuset, eller i det naturliga förnuftets ljus: de, som icke se månen utan endast solen, kunna också taga wiste om wägen, emedan de icke hafwa nog styrka i förståndet att i alla händelser skilja det sanna från det falska, det rätta från det orätta, det onda från det goda. De sakna förmåga att klart inse alla egenrättfärdighetens, ambitionens och egennyttans finare verkningar).

"Slutligen säg jag, att månen blef röd i kanten och till slut blef hela månen svart, och förswann". (Åbland dem som dansa framför månen d. w. s., följa det naturliga förnuftets ingifwelser, händer det icke sällan att det andeliga hatet uppstiger, som en blodöfverflöd, och då dröjer det icke länge innan den totala mänsföröfvelsen inträff-

far, eller ett fullkomligt mörkler hwarest d. e. sw. len får sådan magt öfwer förnuftet att Christendomen uppenbarar sig som ett ohyggligt swärmeri för den fräcka fritänkaren; och sådana rationalister saknas icke heller i nordnen.)

"Men solen stes ännu, och de menniskor, som förut hade dansat, framför solen, fortsatte sin dans, med klingande spel. De, som dansade framför solen, hade en staf i handen, på hwars öfwersta ända, war fästad en tregrenig tofs, som war förghylld. Men jag war icke ibland någondera skaran, som dansade framför solen och månen. Jag frågade: är jag en menniska eller är jag en djefwul? men det swarades: Du den första. (Detta war ett mörkt tal). Men de, som dansade framför solen, ropade till solens ära. Slutligen började solen rulla om kring som ett rockhjul, och dermed wafnade jag; men jag kommer ännu ihåg, att omkring månen woro liksom greniga swans stjerner". (Cometer?). (De sista meningarne äro något mörkla och swära att förstå. Med Cometer (irrstjerner) omkring månen förstås irlärare, som famla i förnuftets ljus, och sprida willomeningar: det finns äfwen några sådana i nordnen, som hafwa en lång swans efter sig, d. w. s.: de hafwa ett anhang ehuru ännu obetydligt. De kunna icke komma öfwerens med den sorglösa hopen, esheller med de Christna. Men hwad betyder det att "solen rullade omkring som ett rockhjul"? Man kan befara en sådan Christendomens wändning, om de wäckta lemnas utan förnuftig ledning, liksom i Scoutokino, att den kan urarta till swärmeri; men det kan dock icke blifwa wärre, än det swärmeri, som war före wäckelsen i Pajala, hwaret många menniskor supit

ihjäl sig och icke mindre än sju personer inom manna-
minne hafwa afhändt sig lifwet genom selfmord. Ett
sådant swärmeri töcker dock wanligen mindre uppseende
än wäckelsen, emedan det förra syneri swärmeriet, war
så wanligt, det war ingen, som stötte sig derpå. Och det
flora politiska swärmeriet, som nu hotar att utbryta uti
hela Europa, hwarigenom flere hundrade tusende menni-
skor torde komma att sätta till lifwet, det anses icke för
ett ohylligt swärmeri," emedan det är så wanligt, det
är som djeswulen och werlden will hafwa det. O! tem-
pora: o! mores! måtte dock den store förbarmaren, förs-
kona oss och vårt land, från detta ohylliga swärmeri.)

Den nya Handboken.

Vi hafwa nu haft tillfälle att se den nyaste handbo-
ken, som snart torde blifwa antagen till allmänt bruk
om icke Presteståndet sätter sig deremot. Men tiden in-
om hwilken denna profhandbok skolat öfwerlemnas till
andra Pastorer inom Contractet, har varit nog kort,
så att wi icke haft tillfälle, att göra några utdrag deraf.
Det är således endast ur minnet som wi kunna anföra
de wäsendteligaste förändringarne som i denna nyaste
handboken blifwit förestagne. Det förefaller oss emeller-
tid behjufferligt, att då en återgång till de gamla böcker-
na skulle ske, hwariföre dessta icke kunde antagas i sin hel-
het, då allmogen är mest wan med dem, hälst som det
icke kunnat bewisas, att de gamla böckerna innehålla nå-
gon falsk lära. Icke har swenska allmogen wunnit nå-
gon andeliga försökran genom de nya böckernas; wårtem
har sedeslösheten och den andeliga ljumheten tillagit se-

dan de nya böckerna utkommit; ja! icke en gång de bildade
klasserna hafwa fått någon uppbyggelse af de nya böcker-
na, så widt man kan märka af detta århundrades histo-
ria. Och likwäl woro de nya böckerna så inrättade, att
de skulle falla ständs personerna eller de bildade bättre
i smaken. Men allmogen har aldrig begärt någon än-
dring i de gamla böckerna, och då nu fyratio års ersa-
renhet har mer än tillräckligen bewisat, att de nya bö-
ckerna icke hafwa kunnat åtkomma någon bättre Chri-
stendom eller någon sedesbättring hwarken ihland ständs
personerna eller ihland allmogen; så war innet skäl för
handen hwariföre allmogen icke kunde få igen sina gamla
böcker, hwarhåldst Församlingarne sådant önska. Men
Presteståndet har emwist satt sig emot de gamla böcker-
nas återinförande till allmänt bruk i Församlingarne af
föregifwen farhåga för den söndring, som derigenom
skulle uppkomma inom kyrkan. Deremot wisar 17:de och
18 århundrades kyrkohistoria, att söndringar och schismer
kunna uppkomma inom kyrkan, ehuru samma Religions
böcker nyttjas i hela riket. I e tär icke egentligen den yttre
formen för Guds-tjensten, som åstadkommer söndringar och
partier i kyrkan, ehuru wisserligen äfwen den yttre
renlärigheten, eller Religions böckernas öfwerensstäms-
melse med sanna Christnas erfarenhet i nådens ordning
gör hwad den kan, att bibehålla enighet inom Försam-
lingen.

Men anledningen till söndringarne och secterna inom
kyrkan består deruti, att då en del af Församlingen be-
står af döpra hedninnar, och en annan del af afswarligt
menande Christna, antingen wi under namnet Christna,

förstå wäckta eller benådade själar; så gör Predikanten ingen skillnad mellan Christina och hedningar, utan Predikar Evangelium på en höst, och ställer sitt tal till hela församlingen ungefärligen som Apostlarna ställde sitt tal till sanna Christina. Presten kan icke ens föreställa sig, att fibrer delen af hans åhörare består af krögare, sjuhundar, horor och tjuwar; swärjare och slagstämpar, som lefwa i uppfälliga synder. Och då det till och med är förbudt genom Conventikel Plakatet, att hålla sammankomster för enskilt andakt, så borde först och främst de böcker, som nyttjas i församlingen, wara så inrättade, att uti dem gjordes ett särskilt afseende på den sorglösa hopen, ett särskilt afseende på de wäckta, och ett särskilt afseende på de benådade, så att hwar och en finge sin beskärda del af Lag och Evangelium.

Sålunda borde den allmänna Guds-tjensten börjas på följande sätt:

I Guds Faders och Söns och den Helige Andes namn Amen! Smedan i detta Herrans hus äro församlade allehanda folk, dels döpta hedningar, som ännu icke kommit till någon sann ånger och bättring, dels och ångersfulla och bedröfwade själar, som ännu icke kommit till en lefwande och saliggörande tro, och slutligen måhända några få benådade själar, som behöfwa tillwäxa i nåden och kärleken, så förmanar jag först den ogudaktiga syndaren, att han måtte i dag besinna, hwad hans frid tillhör, ty han wet icke, om han ser morgondagen. I dag, om I hören Herrans röst, så förhärden icke Edra hjertan. Sedan förmanar jag äfwen de wäckta och af samweis oro berungade själarne att de måtte i dag

komma med sin syndabörda till nådastolen, och aflägga en uppriktig syndabekännelse efter som Herren hafwer lofwat nåd och förlåtelse åt alla ångersfulla och botfärdiga syndare, som en förkrossad anda hafwa: En förkrossad röst skall Herren icke sönderbråka, och en rykande weka skall Herren icke utslåcka. Slutligen förmanar jag äfwen de få benådade själar, som här finnas, till waksamhet och bön, att själastynden icke må få tillfälle, att förta dem i otro, förtwiflan eller inföfwa dem i syndafälerhet; ty djestwulen går omkring som ett ryttande Lejon sökande hwem han upplufa må. Och alldestund allesammans äro syndare, och hafwa intet att berömma sig af inför Gud, så böre wi alle med ett ångersfullt och botfärdigt hjerta, med en ödmjuk och förkrossad anda, böja våra knän inför Nådastolen, och aflägga en uppriktig syndabekännelse inför honom, som pröfwar hjertan och ransafar njuran. Jag fattig syndig menniska. o. s. v.

Åmärkas bör, att uti den gamla handboken äro orden: uti synd aflad och född qwarstående, men i den nya handboken är den syndiga aflelsen uteluten, ehuru Dawid hade ett klart medwetande af den syndiga aflelsen, som sker i föttens tuita, och är en i högsta grad förnuftsvidrig handling, hwarigenom menniskans djuriska nature allra mest kommer i dagen. Wåra Epikureiska Rationalister säga: "när menniskan fått organer att njuta med, wist bör hon njuta", men denna sinnliga njutning, är den naturliga menniskans högsta goda, så att hon ingenting högre eftersträfwat, än wällusten. Aflelsen är desutom den mest djuriska handling, som sätter menni-

flan i jämbredd med djuret, derföre måste sjelfwa gerningen hållas hemlig: den måste ske mellan fyra ögon, emedan den hörer till mörkets gerningar: det är ingen annan än den i grund förderfwade Abfalou och hans gelikar, som wågat företaga en sådan handling midt på ljusa dagen och i menniskors åsyn. Men våra moderna Rationalister äro så forfinade, att de icke ens tåla höra, att den syndiga aflelsen omtalas i syndabekännelsen. För sådana fina Herrar och damer borde en alldeles ny syndabekännelse uppläsas, som ware lämpad efter den förfinade tidens smak, och borde orden i den nya syndabekännelsen lyda sålunda: "Jag fattig dygdig menniska, som af dygdiga föräldrar född, jämwal sedan i alla mina lefnadsdagar dygden öfwar hafwer, bekänner af allt hjerta m. m. att jag hafwer älskat dig öfwer allting och min nästa såsom mig sjelf. Emot dig och dina heliga bud hafwer jag aldrig brutet, hwarken med tankar ord eller gerningar och wet mig fördeniskuld en ewig belöning wärd wara, om du skulle såjbelona mig, som mina gerningar förtjent hafwa". En sådan syndabekännelse skulle bättre passa efter tidens förfinade smak; och wara öfwerensstämmande med Rationalistens verkliga öfvertygelse om sitt höga menniskowärde. Den, som har dygden till salighets grund, och sådana äro ty wärr männa i wår tid, kan icke gerna önska sig någon bättre syndabekännelse än den wi nu föreslagit.

När man besinnar, att den fallna menniskan står i samma förhållande till sin skapare, som en tjuf eller bora står till sina föräldrar, så borde man icke nti en handbol tillägna henne större menniskowärde än hon wert

keligen eger. Hwad har en tjuf och hora för menniskowärde inför Gud? jo! ungefärligen samma menniskowärde, som Christus hade inför djefwulen och werlden, att Han war ansedd för en spetsbos af första rangen, en Samarit, som bade djefwulen, en Jesuit och bedragare, som under larkwien af en sann Christendom wille tillwälla sig magten; en sabbathsbröytare och Guds namns försmädare; och hwad hade Luther för menniskowärde i Påswedomet? war han icke ansedd för en erkefattarmästare, som war wärd att brännas lefwande? De påswifwa trodde ju, att Luther stod i förbund med satan; och att han måtte se ut, som sjelfwa hin häle. Just samma menniskowärde måste nu sanna Christna hafwa inför werlden, nemligen, att de äro lättare swärmare och willoandar, Jesuiter och bedragare, ja ett satans pack, som är wärdt att brännas.

Men wänd om bladet och pröfwa, hwad menniskowärde den djefwuliska hopen kan hafwa inför Gud: tjufwar, stälmar, bedragare, horor, sulkhundar, swärjare, slagskämpar, menedare, rigosskändare, krögare och horkarlar; hwad hafwa sådana menniskor för menniskowärde? utan twifwel hafwa de samma menniskowärde inför Gud, som Christus hade inför werlden, och Luther i Påswedomet. Den fallna menniskan har i moraliskt afseende samma värde, som en tjuf och hora har i föräldrarnes ögon, neml. förnedringens värde, som icke allenast är lika med noll, utan äfwen ett stort minus i moralen.

Men — säger nu nådatsjuften — wist måste menniskheten hafwa haft ett stort värde i skaparens ögon: annars kunde Han icke hafwa sändt sin Son i werlden.

Gade menniskoflägdet icke hast högre värde än djursläg-
 tet, Kulle Skaparen icke hafwa haft någon större omsorg
 om menniskoflägdet än han har om djurslägdet. Men nå-
 got värde måste det förnuftiga djurslägdet hafwa haft
 i Skaparens ögon, alldelesstund Han sände sin Son i
 werlden. Jafå! min gunstiga Herre! war det för ditt
 menniskowärde, som Gud sände sin Son i werlden? war
 det för din dygd och Gudsfruktan, som han måste sända
 sin Son i werlden, måhända för att complimentera dig,
 eller för att tacka dig för dina wälgärningar, och för di-
 na trogna tjänster, som du bewisat hafwer honom och
 den himmelska staten? war det icke för din uselhet, och
 djupa förnedring, som han måste sända sin Son i werl-
 den för att förlossa dig ifrån det nekliga slafweriet, ifrån
 den nedriga fångenskapen, som den nedriga hofwen lagat
 på dig, sedan du lät föröfra dig, och lät föra dig ifrån
 Faderns huset? war det icke för honom, som gaf dig lif-
 wet, en moralisk nödwändighet, att lida för sitt förnes-
 drade barn, och detta swära lidande har det förnedrade
 barnet, menniskan, tilltyndat honom! först har det förne-
 drade barnet särat föräldrabjertat på det ömaste genom
 sin olydnad, och för det andra har detta barn tillfogat
 föräldrabjertat en hjertfrätande sorg, ett moraliskt lidan-
 de (1. Mos. 6: 6.); ehuru våra moderna Theologer på-
 stå, att "Gud är så högt uppsatt öfwer all smädelse och
 allt beröm", att han icke kan erfara något moraliskt li-
 dande, hwadan och "alloiosis" kommit in i försonings lä-
 ran, det will säga, att endast den menskliga naturen i
 Christo har lidit helwetets pinan: men den Gudsomliga
 naturen har ingenting lidit.

Då den obotsfärdige syndaren liknar en fräck hora, som
 hånar föräldrabjertats ömaste känslor, och gör narr af
 föräldrabjertats tårar, så borde kyrkans bemöjande igå-
 derpå ut, att förmå syndarena till ånger, till ett klart
 medvetande af deras djupa förnedring, hwarigenom en
 alswarlig längtan efter Guds nåd och syndernas förläs-
 telse, kunde uppstå, eller en rätt hunger och törst efter
 rättfärdigheten och försonings nåden i Christo. I det
 stället synes det, som menniskan, efter nya Handboken, wo-
 re en Engel, som börjar sin Guds tjänst med lof och tack-
 sägelse, till ex. "wi tacka Dig, wi tillbedje Dig" m. m.
 ehuru skriften säger, att den "ogudaktiges bön är en
 straggelse"; huru skulle en Fader upptaga den fräcka och
 oförståndiga horans tacksägelser? skulle han icke tänka på:
 hwad hjälper dina tacksägelser, när du icke will ångra
 ditt brott, icke heller bättra ditt ogudaktiga lefwirne.
 Denna skrymtaktiga tacksägelse hor nu i den nyaste
 Handboken bliwit försklyttad till en opassande Compli-
 mentering efter sundabekännelsen, hwarest det ibland an-
 nat heter: "wi tacka Dig för din stora ära". Hwad will
 det säga? är Gud en äregirig monark, som tweler om
 smicker? wi tacka Gud för Hans nåd och wälgärningar;
 om de ogudaktige kunde tacka Gud för Hans stora lång-
 modighet, att han icke allaredan förtrat dem i asgrunden,
 att Han ännu wäntar på deras bättring; om de botsfär-
 dige kunde tacka Gud för den förekommande nåden, att
 han icke låtit dem obehadt rusa fram i förderfret, på
 förtrappens breda ståt, utan gifwit dem nåd att besin-
 na och bättra sig; om de benådadede kunde tacka Gud för
 den stora nåd och barmhertighe, som Han låtit dem we-

derfäras: då Han gifwit dem hoppet om den ewiga saligheten, så blefwe Gud rättsligen ärad och prisad. I afseende på döpsacten h: r nya Handboken utslutit exorcismen och korsteket och i det sällit antagit kärleks bud; men i den nyaste Handboken, har endast orden: "afsäger du dig djefwulen och allt hans wasende blifwit antagne, och slutligen har frågan: "Wärn! will du till denna tro warda döpt"? utslutit framstuld till Baptizandens. Enligt wår tanke wore det rådligast, att wid Wärndöpet endast använda korsteket, som för Wärnet betyder Jesu kors delaktighet. Här kan icke wara fråga om, att betrakta Döpet, såsom ett "opus operatum", d. v. s., såsom i sig sjelft saliggörande utan afseende på människans inre tillstånd; men då barnen, enligt Trälsarens egna ord hafwa den saliggörande tron; så borde endast döpsformuläret ställas i den form, att de, som barnen frambara, blifwa styrkte i den tron, att barnet genom döpet har fått Trälsarens wälsänelse; hwilket för de troende wäl säga mycket. Ja! äfwen för de föräldrar, som ännu sjelfwe twifla om sin själs fatighet, wäl det säga mycket om de åtminstone kunde få den saliga öfwerlygelsen, att deras barn äro frälste ifrån den osaliga sinnessämning, hwaruti de ännu sjelfwa befinna sig. Ut i denna akt och mening war det, som m: drarne frambröto sina barn till Jesum med den bön, att Han wille wälsägna dem. De hade den saliga öfwerlygelsen, att om Jesus Guds Son wälsägade deras barn; så wore de wälsägade.

(Fort.)

Ens Ropandes Röst i

Öknen.

N:o 9. September 1854, 3 Arg.

Den nya Handboken.

(Fort. från föreg. Nr.)

Wärndöpet sker mera för Föräldrarnes skull än för Barnets egen skull; det sker för att styrka föräldrarnes och Faddrarnes, eller församlingens tro, att detta barn är wälsignadt och saligt. Baptisterna hafwa säkerligen icke fattat rätta betydelsen af värndöpet; det skulle wisserligen blifwa ett opus operatum, om man betraktade döpet såsom en i sig sjelf för barnet saliggörande handling utan afseende på Barnets tro; utan afseende på Församlingens tro; om man t. ex. skulle döpa en fullwärt hedning, och anse döpet saliggörande för honom, utan afseende på den döpta hedningens tro, och sinnes tillstånd, då blefwe döpet ett "opus operatum", eller en handling, hwarmedelst den döpte hedningen förtjenar saligheten. Men då barnet redan har den saliggörande tron före döpet, hwarom Trälsaren sjelf ger oss en tillförlitelig försäkran, så borde också under eller före döpsacten de bibelspråk uppläsas, som handla om barnens tro på Trälsaren; och till församlingens medlemmar borde dessa Trälsarens ord ställas. Sen till, att I icke, (genom slaga